Ч. 169. Субота 10 серпня (28 липня) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Справи парляментарні. — Німеччина а Анґлія. — Бомбардоване і заняте Касаблянки.

Як доносить ческий „Čas", лагодять посли всїляких партий в радї державній спільне внесене, котре має бути предложене конференциї предсїдателїв клюбів а після котрого наради над буджетом державним на 1907 р. мають бути упрощені без обмеженя свободи слова для опозициї. Після того мають при ґенеральній дебатї промавляти завсїгди лиш предсїдателї поодиноких клюбів а при специяльній дебатї лиш по однім бесїднику з кождого клюбу. Се внесене буде передане предсїдателям поодиноких клюбів а відтак буде ухвалене на конференциї.

З Черновець доносять: Скликане буковиньского сойму наступить дня 10 вересня. Предметом наради буде головно санация сумних фінансів кравеих і реформи виборів громадских та управильнене платнї учительской.

„Hlas Naroda" одержав з компетентного жерела звістку, що скликане ческого сойму стало ся дуже непевним. Члени ческого виділу кравого суть переконані, що правительство не скличе сойму, лиш єго розвяже а розпише нові вибори на основі старого права виборчого. Против скликаня сойму заявили ся не лиш нїмецкі, але й многі ческі посли. Реформа права виборчого до сойму не могла би підчас осїнної кампаниї соймової бути переведена задля коротко визначеного часу сесиї і длятого ся сесия була би некористним вступом до виборів соймових, котрі будуть відбувати ся ще на основі старого права виборчого. Новий сойм буде відтак мати досить часу займати ся реформою права виборчого до сойму і соймовою ординациєю виборчою.

До „Pol. Corr." пишуть: З надходом стрічи короля Едварда з цїсарем Вільгельмом виступає щораз більше той дуже дружний настрій, з яким в Анґлїї споглядають на ту стрічу та й переконане, що з'їзд обох монархів у Вільгельмсгиге принесе з собою більше як лиш саму виміну особистих чемностий. Найзамітнїйшим знаком всїх висказів єсть довірє, яке тепер мають до намірів цїсаря Вільгельма. В сїм осудї лежить і головна запорука для осягненя зближеня межи Анґлїєю а Німеччиною. Жерело невідрадного напруженя межи обома державами було в тім фактї, що через використуване всїлякого рода впливів і чуток удало ся було то довірє захитати. Відколи публичне мнїнє в Анґлїї увільнило ся від тих впливів, станула отвором дорога до заведеня на ново зовсїм дружних відносин між обома державами.

Про бомбардоване і заняте Касаблянки наспіли тепер точнїйші вісти, котрі тут подаємо. Події настали дуже нагло, майже несподївано. Французи, що були замкнули ся у францускім консулятї, були через кілька годин дуже загрожені. Кулї свистали довкола даху консуляту а віцеконсуль Невіль повідомив султанового вуйка Муляя-ель-Аміна, котрий розложив ся був табором коло Касаблянки, і нового пашу, котрого Муляй на власну руку установив на місце старого, котрий не умів здержати порядку. Муляй і паша згодили ся відтак на то, щоби відділ Французів з „Ґалїлее" вийшов на беріг і обсадив францускций консулят. До консуляту обведеного високими мурами сховонили ся були всї Французи. Муляй-ель-Анін і паша увіряли, що місто буде спокійне і що не впаде анї один вистріл.

Комендант Олївє з „Галїлее" велів відтак ві второк рано висаджувати войско на беріг. Досьвіта о 5 тод., щоби не звертати уваги жителїв, почало войско перевозити ся на чотирох шалюпах, на котрих переднїм кінци були уставлені револьверові канони. Залога тих лодок виносила 50 мужа узброєних в карабіни і баґнети. Комендантом відділу був корабельний хорунжий Баллянд. Перевіз відбував ся пово-

4)

Жебраки і жебрацтво.

Після Єнча, Поліяна і др. — написав К. Вербенко.

(Дальше).

Мимоволї насуває ся тут порівнане й з нашими відносинами. Та й наш Львів має своїх соромливих жебраків, всїлякого рода музикальних артистів. Перше місце між ними займає безперечно типова львівска фіґура, досить вже старий і беззубий, але все ще жвавий артист, що грає на ґітарі і приспівує до неї без кінця всїлякого рода піснї, а котрого, не знаю чому, називають иноді учителем. По правді він анї не грає анї не співає, лиш бренькає на струнах і вигойкує о скілько єму ще сил стає, але може як раз длятого люди єго щедро наділяють. Єго доповняє якась женщина, що ходить по домах і грає на скрипції, а иноді ще, на Різдво, й приспівує до неї. Дальше має Львів трійку музикантів калїків, слїпого артиста на гармониї, якогось слїпого співака, що від часу росийсько-японьскої війни виспівує заєдно одну й ту саму тужну росийску пісню, а відтак ще й цїлу армію всїлякого рода катаринкарів. Щоби лиш самих львівских катаринкарів схарактеризувати, треба би богато писати. До того від часу до часу появляють ще й перелетні птиці в виді італїяньских дударів, що своїми капелюхами і плащами нагадують калябрийских бандитів, румуньских циганів, що грають справдї артистично на скрипках і цимбалах, ческих гарфінїсток і т. п. Як вже із сих примірів бачимо, число соромливих жебраків у Львові єсть досить значне, а коли би так взяти добре на увагу величину міста і число всїх в нім жебраків, то хто знає, чи не показало би ся, що Львів під взглядом жебрацтва коли не перевисшає инші більші міста европейскі, то певно не лишає ся позаду за ними.

Але вернім назад до париских жебраків. По музикальних жебраках слїдують жебраки, що уміють показувати всїлякі штуки. Перед терасою якоїсь реставрациї або каварнї показує ся нараз якийсь молодий хлопчище з напомадованим волосєм і в легких суконних черевиках, скидає чим скорше сурдут із себе і виступає в шпортовій сорочцї в паски; оглянувшись боязко довкола, чи де не іде полїцай, звертає голосно увагу публики на себе і зачинає ходити на руках, викручує ся і бере голову між ноги, підскакує, підносить крісло зубами, а показавши так кілька штук, бігає з наставленими капелюхом від стола до стола і наконець щезає серед товпи на улици. Инший артист носить з собою мягкий повстяний капелюх або лиш рід широких а досить грубих крис з капелюха, викручує їх на всїлякі способи і кладе собі на голову, удаючи тим способом Наполеона або яку иншу історичну особу, з капелюха робить кошик, уживаний на купно, колиску, посудину, о котрій в день не говорить ся і т. п. річи. Того рода артисти, особливо же силачі, акробати, дївчата в брудних трикотах, з розпущеним волосєм уміють найчастїйше у великім постї і в часї великих сьвят збирати довкола себе значну громаду людий, а тодї мають обильне жниво.

До третого рода соромливих жебраків належать всїлякі продавцї, старі мужчини, що носять при собі пакетики олївців, жінки, що продають спинки до припинаня ковнїриків і маншетів, зівялі китички цьвітів і т. п. річи а при тім удають таких зажурених та засумованих, мов би продавали рідну маму. На Авенї де ль'Опера звертав якийсь час на себе увагу такий жебрак продавець, котрого дрантиве одїнє так було посціплюване шпильками, що єму потреба було до того що найменше тілько часу, кілько якійсь елеґантній дамі до єї строю. Але то хитро придумане одїнє належало до єго жебрацкого фаху. Чоловік той виглядав як ходячий образ голоду і нужди, але коли прийшов день 1 мая, то він запитий виголошував до зібраної товпи такі підбурюючі бесїди, що аж полїция була змушена спрятати єго до своєї комірки.

До четвертого рода належать ті, що виконують непрошені всїляку прислугу. Найвлїзливійшими між ними суть ті, що отвирають дверцї від повозів. Они вистоюють головно коло театрів; скоро лиш пристане який повіз, то они чим скорше кидають ся до дверцїв, відчиняють їх і витягають свою замащену лабу, щоби подати єї якій дамі в білих як снїг рукавичках а панів витають з низьким поклоном словами: mon prince (мон пренс — мій князю). Коли повіз без дверцїв, то они рухами удають, мов би отвирали та й за сей труд сподївають ся дістати кілька сотиків. Люди по найбільшій части не мають відваги відмовити таким же-

ли. Баллянд станув на чолї відділу і помашерував до брами митової комори. Ледви що стали перед брамою, як Марокканцї замкнули браму. Баллянд домагав ся, щоби браму отворено, а тодї відділ марокканьского войска почав стріляти. Баллянд зранений в обі руки закомандував наложити баґнети і заатакував замкнену браму, котру кольбами розбили. Серед граду куль кинув ся тепер французкий відділ і до кількох хвиль убив або поранив 150 Марокканцїв баґнетами. Тимчасом Марокканцї зачали стріляти з вікон на Французів і малий відділ лиш з трудом прокладав собі дорогу до консуляту, де люди повилазили на дах і дивили ся, що дїє ся.

Тодї командант корабля „Ґалїлее" казав бомбардувати села коло Касаблянки, де зібрали ся були сильні відділи їздцїв і очевидно мали намір впасти до Касаблянки. Навіть сам Муляй-ель-Амін побоював ся того і просив француского команданта, щоби він не допустив до того. Тимчасом перший відділ дістав ся вже був до консуляту. В полудне надплив кружляк „Ді Шейля" і почав висаджувати другу компанію войска під командою майора Манжена. Та й той відділ одержав був приказ обсадити консулят. Але поки що треба було пушками з корабля і лодок очистити терен. Моряки повискакували з лодок і бродячи в мілкій водї пустились бігцем до берега. Марокканцї привитали їх сальвовим огнем і розпочала ся борба, котра остаточно закінчила ся тим, що моряки сего другого відділу видобули ся на вали іспаньского консуляту, а звідси дістали ся до консуляту француского. Коли Марокканцї зачали стріляти до француского консуляту, велїв командант корабля „Ді Шейля" бомбардувати арабске місто мелїнїтовими бомбами і запалив єго. Бомбардоване тревало опісля цїлий день і убито кількасот Марокканцїв, а села коло Касаблянки зовсїм знищено.

Новинки.

Львів, дня 9-го серпня 1907

— **Іменованя.** Президия галицкої краєвої Дирекциї скарбу іменувала укваліфікованого підофіцира рахункового I кляси 11 баталїону пiонїрів, Станислава Мартиньского, ад'юнктом податковим в XI. клясї ранґи.

— **В справі увільненя від войскової служби.** Мінїстерство краєвої оборони оповіщує, що просьби убогих резервістів ц. і к. армії і краєвої оборони о увільнене від вправ, зглядно о зміну реченця вправ, вільні від стемпля, коли дотичні просьби заосмотрені сьвідоцтвом убожества, виставленим громадою або потвердженем убожества на просьбі громадским урядом.

— **Осторога.** В Льондонї основано товариство обезпечень на житє під назвою Colonial Life Insurance Co. London, 2, Princeton Street, яке глядає аґентів за кавциєю 4.000 корон і вже аґітує в Австриї за обезпеченями. Власти остерігають перед тим товариством, бо оно не лише не має фінансового обезпеченя, але навіть не зложило приписаної австрийским законом кавциї 20.000 К Могло би длятого легко стати ся, що хтось, хотячи обняти аґентуру того товариства, зложив би жадану кавцию і стратив свої гроші.

— **Міщаньска читальня „Просьвіти" в Яворові,** поклавши собі за цїль плекати жіночий промисл, заложила в тій цїли школу і робітню уборів жіночих, т. є. шитя і крою. До фахової управи придбала в біжучім роцї управительку, що образовалась в первоірядних маґазинах у Львові. Видїл читальнї припоручає сю школу і робітню Вп. Паням, що-б зволили давати їй роботу в надії, що она вдоволить найвибагливійші бажаня. Пригадує ся при сїм, що крім суконь виготовляєсь біле, костюми, жакети, саки, пороховники, мантилї і т. п.

— **Огонь.** Дня 3 с. м. вибув огонь в Дарахові, пов. теребовельского і знищив до тла майно шістьох господарів. Шкода велика. Двох погорільцїв було обезпечених в „Днїстрі". Що огонь не ширив ся дальше, треба завдячити ратункови студентів, з котрих особливо Семків, ученик VI. кляси і Ничик, ученик VII. кляси рускої ґімназиї в Тернополи, так ревно боронили, що люди побоювались о їх житє. Обом нїчо не стало ся, лишень убране та черевики попалили. Аж за їх почином кинулись і люди до гашеню огню.

— **До „Селяньскої Бурси"** в Станиславові прийме ся ще 30 учеників (до нового льокалю яко філії). Місячна оплата 20 К, а на пране і інвентар 6 кор. річно з гори. Зголошувати ся зараз до 15 серпня на адресу: о. К. Кульчицкий, Станиславів (Достава ул. 3 го мая ч. 4.)

— **З новим шкільним роком** отвирає ся в Станиславові Інтернат для учеників товариство Інститут Непор. Зач. Пр. Д. М. під покровительством Преосьв. Епископа. Зголошувати ся належить зараз до 15 серпня на руки: о. Клим Кульчицкий Станиславів (Достава ул. 3 мая). Місячна оплата 35 К. На інвентар і пране 12 корон річно з гори. Інтернат під проводом сьвященика дає хороше мешкане, удержане, поміч в науцї, виховане і щиру опіку.

— **1.000 морґів подільского ґрунту** при гостинци, 1/2 милї від міста і зелїзницї, разом або через парцеляцию легко купити. Зголошувати ся треба зараз, а всякі інформациї дає о. Клим Кульчицкий, Підпечери п. Тисьмениця.

— **Катастрофа в горах.** Між Калушем а Долиною лежить зелїзнича стация Креховичі, звідки веде вузколїйна зелїзниця в полудневім напрямі в гори здовж річки Чечви аж до села Суходіл. Властителем тої зелїзницї єсть акцийне товариство деревляного промислу, яке експльоатує камеральні лїси і має великий паровий тартак в Креховичах. Дня 27 липня стала ся на тім шляху коло Суходола грізна катастрофа. В Суходолї наладовано на 15 ваґонів ковбки довгі на 8 метрів і при помочи льокомотиви спущено цїлий поїзд о 2 клм. низше, а звідти мав поїзд силою власного тягару з'їхати дальше. Машина їхала за поїздом і аж на долинї мала затягнути поїзд з деревом до тартаку в Креховичах. На поїздї було 7 гальм, обслугуваних невправними бремзерами. Тож коли пущено поїзд без машини, він набрав такого розгону, що на 6-ім кільометрі вискочив із шин і в однїй хвилї утворила ся з него велика купа ковбків і поломаних ваґонів. Між деревом згинуло також чотирох бремзерів, а одному, що стояв на переднім возї, роздушив ковбок лише груднy клїтку, але не убив на смерть. На шинах удержали ся лише чотири послїдні вози. З обслуги поїзду уратували ся лише чотири бремзери, які вискочили з ваґонів саме перед місцем катастрофи, але они також тяжко потовкли ся. Аж по двох добах прийшла оглянути місце катастрофи судово-лїкарска комісия і тодї похоронено убитих робітників. Проти заряду акц. товариства заряджено карне слїдство, бо без сумніву нїхто другий не винен катастрофі, як товариство, яке дозволяло на такі карколомні способи звоженя дерева. Треба додати, що шлях тої зелїзницї підносить ся в тім місци о 40 метрів на кождий оден кільометер, а при такім спадї повинна була машина провадити поїзд в долину.

— **Земля на парцеляцию.** Парцеляцийний банк у Львові переводить парцеляцию маєтности „Верхняньский лїс" в калускім повітї. Сї добра положені півтора милї від Калуша і виносять 204 морґів рілї, сїножати і лїса. Орні ґрунти повстали з недавного корчунку. Почва пшенична, урожайна, лїси мішані, переважно будівельна дубина. Інформациї уділяє п. Йосиф Кобак у Верхняньскім лїсї, п. Неґівцї.

— **Дрібні вісти.** Драматичний кружок княгиницкого „Сокола" відограє в недїлю дня 11 с. м. в Ходорові в сали М. Тайхмана (коло зелїзницї) драму Гр. Цеглиньского „Кара совісти". Початок о 7 год. вечером. — Арона

бракам милостинї і не хотять виставляти ся на то, щоби їх хтось зганьбив послїдними словами.

Другу велику клясу жебраків творять ті, що за подану їм милостиню готові що найбільше помолити ся за спасенє душі. Один старий жебрак розповідав, що якась каменична пані давала єму що дня по два су (10 сотиків) за то, щоби він молив ся о то, аби она до свого помешканя, котре стояло порожне, дістала як найскорше порядного комірника. Многі з тих жебраків мають свої становиска під церквами. Кождий жебрак, коли здобуде собі добре місце на сходах під якою церквою, стереже єго дуже пильно, а місця такі, що дають добрі доходи, переходять в спадщинї з діда на діда, або можна їх відкупити лиш за великі гроші. Многі з тих жебраків то калїки, котрі не можуть заробляти. Межи тими єсть н. пр. слїпий дїд зі спаралїжованою рукою; він держить в нїй бляшану мисочку а в другій шнурок від вірного пудля, котрий, як би знав свій обовязок, споглядає на прохожих такими якимись очами, як би ними просив о милостиню для свого пана. Десь в кутї, в котрий вітер понадував соломи і паперу, сидить якийсь калїка в лахах і витягнув свою дерев'яну ногу так далеко, що люди мусять єї обходити, що би не спотикнути ся. Люди без ніг сувають ся по земли, хоч могли би далеко вигіднїйше ходити на кулях, але, правда, то не робило би такого враженя на других. В сьвята можна видїти на головних улицях справдешний патольоґічно-анатомічний музей.

Жебраки, котрим анї калїцтво анї старість не надають права до жебраня, виходять аж під вечір на заробок, а хоч они й не виглядають так страшенно обдерті як льондоньскі жебраки, то все-таки представляють загалом взявши дуже відражаючий образ. Так можна побачити бабиска, котрі нiби то клепчуть молитви, але від котрих заносить горівкою. Горе такій жінцї, що не дала би їм нїчого; зганьблять єї послїдними словами. Ще гірші а як до місця й часу навіть дуже небезпечні тоті, що укриті десь в брамі висувають ся наразтихцем і просять нiби то покірно; але їх зухвале лице і непевні очи говорять виразно: „Або дай, або видру!" Таких жебраків можна замикати до арешту, але то їх не поправить.

Але аж страшно згадати, кілько то дїтий, котрих можна би ще уратувати, виховує ся на жебраків а тим самим і на небезпечних неробів. Не досить того, що власні родичі тягають своїх дїтий по жебрах, але що ще гірше, позичають їх жебракам за заплатою. Цїна за такі дїти зміняє ся як на біржи; найбільше платять за маленькі, блїді; родичі мають отже в тім інтерес, щоби дїти, доки ще маленькі, виглядали як найнужденнїйше; пізнїйше, коли вже можуть поубирані як малпочки танцювати при музици і виспівувати уличні піснї, віджиляють їх вже лїпше. Перед кількома роками оснувало ся було в Парижи товариство, котре ставило собі за задачу не допускати до того, щоби використовувано дїтий в так поганий спосіб, але родичі зажадали за утрату їх зарібку так великого відшкодованя, що товариство не могло роздобути так великих сум і мусїло розвязати ся.

А тепер придивім ся деяким типам париских жебраків, які представляє французкий писатель Шеревієр в своїх париских скіцах: Чи годували ви — питає він — коли в зимі птички? А чи не добачили ви тодї, коли они позлїтають ся голодні на місци очищенім із снїгу, що декотрі між ними бувають зухвалїйші або сильнїйші і зручнїйші та видзьобують зерно з перед других? Они роблять ся при тім досить товстенькі; при частім жебраню научили ся поволи всїх тих способів, при помочи котрих можуть собі зовсїм добре жити і не потребують анї трошки трудити ся. То фальшиві, хитрі жебраки.

Та й між людьми єсть такі, а число їх єсть ще більше. То сумно. Сеґорічна зима була страшно тяжка. Многі згинули з голоду і студени, мимо гроший, які любов ближнього сипала що дня в ненаситне горло нужди. Аж чоловіка злість бере на тих, що роблять нас недовірчивими і надуживають нашого милосердия. Бо все і все даємо тим дурисьвітам, даємо ся їм перехитрити. Они мають множество способів, як би хитро збрехати: Ваша адреса? — Ось мій пане. — Добре. — Поки що дав я трохи гроший, заким міг єму донести до дому поживи і одїня... Лихо би єго взяло! Таж в тім домі нїхто єго не знав.

(Дальше буде).

Лякса, котрий вкрав був брилянтові ковтки вартости 400 кор. на шкоду львівского золотаря Рапса, зловлено в Гамбурзї, коли хотів сїдати на корабель, що відходив до Америки. — Селянин Бар із Жидатич так вимахував батогом, що ранив небезпечно в око свою жінку Марию, котра сидїла поза ним на возї. Барову відвезено до шпиталю. — Михайло Фіякнибель з Яворова дав знати львівскій поліциї, що звідтам втекла до Львова єго 16-лїтна донька. — В Граници застрайкували тамошні пачкарі і зажадали 20 процент підвисшення платнї за перекрадане річий через границю.

— Старинне село. Народний учитель і аматор-археольоґ, п. Кароль Ноц, подав в „Kurjer-i lwowsk-im" інтересні інформациї про старинне село Підгородище в бобрецкім повітї. Підгородище лежить під горою „Городище", на гарній рівнинї, недалеко давного княгівского Звенигорода. Перед татарскими нападами лежало то село 1 км. дальше під горбом, що називає ся тепер „монастир". На горі Городище стояв колись замок чи поганьска сьвятиня, бо остали там вали на рівній полянї, а в серединї валів печера, яка по місцевим переказам замикала ся зелїзною брамою. У стіп гори, порослої нинї лїсом, видко давні вали, а на них росте сад. Нинї ті вали розкопують під будинки і так нищать цїнні памятки минувшини. При розкопах находять старинну збрую, кістяки, та глиняну посуду. Коло того горба стояли до недавна три могилї; тепер остала з них одна, а на ній стоїть старий, похилений хрест з нечиткою написию. На горбі „монастир" був в дуже давних часах монастир Василиянок, про який згадано в однім з церковних книжок в Підгородищу. По знищеню того монастиря в XVII. столїтю Татарами, поставлено там в XVIII. столїтю церкву і монастир Василиян. Коли цїсар Йосиф II. замкнув сей монастир, мури єго розібрано, а на тім місци остав лише хрест. Місцевий учитель докопав ся в тім місци гробу з камінною плитою, на якій була напись: „Фундаторови і сьвітителеви сеї сьвятинї, єжи тут положений, да будет вічная память". Деякі річи з тих монастирів находять ся в місцевій церкві, як прим. великий образ св. О. Николая і „Служебник", куплений в р. 1661 „для церкви монастиру Підгородиского", в якім написано: „Сію книгу ігумения Евпракса Любецка купила з працї рук своїх за відпущене гріхів в друкарнї львівскій і дала 30 золотих". І в селї єсть много цїнних памятників старини, які належало би спасти від загину.

— Самоубийства. В стрийскім парку в алеї коло повиставової площі від сторони кадетскої школи добачили дїти, що там бавили ся, якогось висїльника на дереві і наробивши крику, дали знати міским стражникам. Трупа, котрий висїв мабуть від 2 год. по полудни, відтяли і зложили на земли а стация ратункова відставила єго відтак до будинку судової медицини. Слїдство показало, що самоубийником був Вільгельм Срочка, возьний почтовий, котрий розносив телеґрами. Що було причиною самоубийства, не знати. Самоубийник полишив жінку і троє дїтий сиріток. На підшивцї свого одїня написав він ще чорниловим олївцем до жінки кілька слів прощаня. — В однім з готелів відобрав собі вчера житє вистрілом з револьвера в уста якийсь 22-лїтний Юлїй Зиґмунт, практикант промислу нафтового. О смерти єго повідомлено родичів, котрі мають свою віллю в Закопанім. Причина самоубийства не звістна. — В Тисковій, лїского повіта, відобрала собі дня 31 липня житє через повішене на поді у своєї своячки Анни Запоточної, 60-лїтна селянка Мария Францакова, котра вже від довшого часу була хора на умі.

— Труп в куфрі. Шведка, котрої тїло знайдено в куфрі супругів Ґольд чи Ґульд в Марсилїї, мешкала вже від богато лїт через зиму і весну в Монте Карльо. Сего року приїхала она до Монте Карльо перед 2 місяцями і станула була в готели „Брістоль". Слїдство ще не виказало, серед яких обставин Шведка познакомила ся з Ґульдами. То лиш має бути річ певна, що шведка повійниця була дуже богата. Про арештованого в Монте Карльо Анґлїйця Буркера доносять, що він має лїт 24 і був любовником Шведки Лївей чи Віллем. Ґульдова каже тепер, що то той Буркер, а не її чоловік, розпоров нещасливій жінцї живіт і вибрав внутренности з неї та кинув до виходка. Тїло порізала она сама і Ґульдова при помочи ножичок, кухонного ножа і ручної пилки. Ґульд знов зізнав, що то він порізав тїло а внутренности вибрав і кинув до виходка, длятого, щоби труп не так борзо псував ся. Взагалї зізнає Ґульд зовсїм инакше як єго жінка і здає ся, що они обоє і той якийсь Буркер допустили ся убийства в цїли рабунку і що то може навіть якась межинародна розбишацка спілка, бо у Ґольдів знайдено крім незначної суми гроший, 100 франків, ще й богато дорогоцїнних золотих річий, з котрих кожда штука має инший моноґрам і здаєсь, що они походять з крадежі.

— Обрабоване жебрака. Мов би для доповненя наших фельєтонів про „Жебраків і жебрацтво" може послужити слїдуюча подія, про котру доносять з Варшави: Коло ґімназиї на Новолипках у Варшаві стояв оногди жид жебрак. Якийсь незнакомий підійшов до него і казав єму піти за собою на Новолипки під ч. 7, де дістане одїнє. Жебрак пішов. На сходах „милосердний" чоловік з кількома такими самими товаришами кинулись на жебрака, розібрали єго з сорочки, зревідували одїнє і забрали єму сімдесять рублїв або 175 корон.

Телеґрами.

Будапешт 9 серпня. Вчера по полудни зібрала ся була велика товпа людий на улици сьв. Стефана перед домом ч. 19, котрого властитель якийсь Твіль, викинув на улицю Симона Ґольдштайна з причини незаплаченя чиншу. Товпа вибила в каменици всї вікна. Демонстрация тревала півтора години, аж полїция кінна і піша розігнала демонстрантів і арештувала 27 осіб. Демонстранти атакували поліцийну вартівню і зранили одного офіцира від поліциї.

Петербург 9 серпня. (П. А.) Цариця Александра виїхала вчера о 6 год. рано на яхтї „Царевна" з Петерґофу на стрічу царя Николая. Телеґрафом без дроту донесено, що цар прибув до Берке. З яхту „Штандарт" сиґналізовано: „Цар ожидає царицю в Берке". Цар опісля вийшов на яхт „Царевна" і вернув з царицею на „Штандард", почім обоє поїхали до Кронштадту а звідси на яхтї „Александра" до Петерґофу де станули о год. пів до 6 вечером.

Танґер 9 серпня. В ночи з втірка на середу атаковано консулят францускiй. Корабель, що приплив з Касаблянки, привіз вість, що підчас єго від'їзду місто ще бомбардовано. Французи висадили оногди на беріг 2000 войска. На улицях міста лютить ся борба. Мароканцї ограбили жидівску часть міста і убили богато Жидів. Европейцїв уміщено в безпечнім місци. Декотрі улицї стоять в полуміни. Батериї сухопутні, котрі пробовали відповідати на бомбардоване знищено зовсїм бомбами з кораблїв. Коло Касаблянка стоїть заякорених 5 францускиx воєнних кораблїв і один іспаньский; три инші стоять в Танґері. На улицях в Касаблянка лежить богато трупів. Склепи замкнені. Серед біднїйших жителїв настала нужда.

Танґер 9 серпня. Воєнний корабель „Ді Шейлї" відплив до Мазаґана, де вибухла ворохобня.

Холєра в Росиї.

Петербург 9 серпня. (Урядово). Оногди вечером померла тут одна особа на холєру.

Петербург 9 серпня. Росийский „Червоний Хрест" визначив 100.000 рублїв на цїли поборюваня холєри; до округів навіщених тою пошестию вислано лїкарів. Доносять о нових 8 случаях занедужаня а 3 случаях смерти на холєру.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середноевропейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*,
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави руской 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·45 перед полуднем (від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·10 по полудни (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).